

Blogy 2025 (první pololetí)

Ptákoviny

Haló, pane předsedo

04.01.2025

"Haló, pane předsedo, není už Váš čas?"

"Jaký čas, k čemu čas? Mám čas na volební kampaň. Máme totiž hodně práce, abychom uspěli při volbách. Děláme, co je třeba, ale ti dezoláti a dezinformátoři nám to kazí".

"Však jste ale pro to, abyste uspěli ve volbách mnohé udělali. Máte vše obsazené, prosadili jste, že Vás mohou volit příbuzní Berndta Posselta i nebožtíci na hřbitově v Chicagu. Obnovili jste náhubkový zákon. Tak čeho se bojíte?"

"Ničeho se nebojím, jen dělám, co je třeba".

"Hm, to si mysleli i jinde a jak dopadli. Nemáte pocit, že se kyvadlo dějin obrací?"

"To si nepřipouštím, protože jsem úspěšný, mám mocné spojení a dělám, co je třeba."

"U toho hlavního spojení se to trochu dost vyměnilo, ne?"

"To je sice pravda, ale i to zvládneme. Jen je teď nejisté období, jak mi sdělili mí poradci, kteří ještě nedostali notičky, ale každou chvíli je dostaneme a budeme dělat, co je potřeba. Jako vždy."

"Váš osobní přítel stopnul plyn z Východu do vaší země. Co to bude znamenat? Necháte své občany mrznout?"

"Zajistili jsme jinou cestu. Plynu máme dost v zásobnících i k nám jde ze Západu, splnili jsme úkol a odstříhli se od ruského plynu. Děláme, co je potřeba. Vyslali jsme agresorovi jasný signál."

"Nebojíte se, že plynu bude málo, bude drahý a zima tuhá? Že budete muse zastavit průmysl, rapidně šetřit a zvedne se proti Vám vlna nevole?"

"Ne, a kdyžtak, pokud svině zmrznou, bude to jen dobře. Aspoň nepřijdou k volbám."

"Vy jste tedy přející. Já vím, že mnoha lidem vaší země už vaše vládnutí stačilo."

"Neserte mě. Stačilo! jsou zakuklení komunisti. Ti už ze Sněmovny zmizeli a jen tak se tam nedostanou, a když, nikdo s nimi nebude chtít vládnout. Ti mě až tak nezajímají, naším největším nepřítelem je Babiš, ale toho porazíme. Budeme mít 30 %, abychom tu za další čtyři roky mé vlády měli platy jako v Německu."

"No já jen, abyste se nepře počítal"

"Vy něco víte? A s kým vůbec mluvím?"

"Promiňte, dosud jsem se nepředstavil, jsem Kyvadlo dějin a můj kolega Smetišť dějin se na Vás už těší".

Co je dezolát?

10.01.2025

Tu se vzalo, kde se vzalo, objevilo se slovo "dezolát". A dnes se hojně používá. Používá se jako dehonestující nálepka. Takto označený člověk má být pro druhé fuj. Dobře, tohle všechno chápou. Ale, kde se vzalo to slovo? Z čeho vzniklo?

Dá se říct, že "de" na začátku slova označuje opak. Dobře, ale co je potom "zolát"? Vlastně by to měl být spíš "olát", protože vloženým "z" si vypomáháme před samohláskou. Známe třeba (dez)informace nebo (dez)iluze.

Z chemie je známo, že soli a estery organických kyselin mají koncovku "-át", u kyseliny octové acetát, u kyseliny šťavelové je to oxalát. Ovšem soli v češtině se drží spíš českého názvu octan, šťavelan, u esteru se použije název z latiny, např. methyl-acetát. Přes chemii cesta k "olátu" nevede, maximálně by se dalo uvažovat o "oleátu", který také existuje.

Úvaha, že by to slůvko mělo český původ je lichá. Je to slůvko převzaté z angličtiny, tam "desolated" znamená deprivovaný, takže dezolát je vlastně česky deprivant. Takových slovíček počestěných z angličtiny, přičemž existuje originální český ekvivalent, máme dost, např. rezoluce, česky usnesení. Ještě by mohla být od rezoluce dezoluce (podobně jako respekt a despekt) a od toho dezolát, ale my už víme, že je to deprivant. Přitom dezolát zní hezky česky a je to anglikanismus.

Naopak cize (nečesky) znějící slovo "libtard" je ryze českého původu, protože jde o zkratku slov liberální retard, neboli liberál retardovaný. Obojí je dnes užíváno jako nálepka dvou protistran.

Aspoň je vidět, jak je ta čeština pružná, ohebná, tvořivá a jak jsou Češi tvůrčí národ a mají smysl pro humor.

Volby se ruší (Apríl)

01.04.2025

Z důvodu dlouhotrvající hlasové indispozice hlavy státu, která jako jediná může na Václavském Václaváku z tlampače vyhlásit volby do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR, se v ČR prozatím ruší volby.

To je oficiální vyhlášení nejmenované hradní kanceláře. Naše agentura Pochroumaná kachna však ví své. Jen úplně neví, které variantě má věřit. Podle Rádía Jerevan je prezident Pavel hluboce nespokojen s tím, že by se vítězem voleb mělo stát buď hnutí ANO, nebo koalice SPOLU. Ani jednu stranu nepodporuje.

Rozhodl se, že jako vášnivý motorkář podpoří stranu Motoristé sobě. Nyní se o tom jedná, jen není jisté, jak se změní název strany. Největší šanci na úspěch má "Motorista Pavel sobě", ušetří se za plakáty, fotky už jsou z jízdy prezidenta bez přílby. Předpokládá se, že by tato strana díky prezidentově popularitě volby vyhrála.

Řeší se jen, zda by tomu předcházela abdikace prezidenta, protože volby nemůže vyhlásit budoucí vítěz voleb.

Ovšem je zde i vyjádření agentury "Stará Blažková", jež přišla s tím, že venkovské drbny zajistily raketový start hnutí Stačilo!, které se vyšvihlo v dosud nezveřejněném a utajovaném průzkumu hned za hnutí ANO.

Všichni k tomu zatím mlčí a neví se pravý důvod, proč prezident s vyhlášením voleb otálí. Budeme to sledovat a jakmile zjistíme pravý stav věcí, budeme o tom informovat.

Nezkušený výzkumník

26.04.2025

Jaká je práce výzkumníka veřejného mínění v terénu pro zpracování odhadu voleb u soukromé výzkumné agentury? Tak si představuji, jak mladík, který bere tuto práci vážně, navíc je z bubliny velkoměstské (kde se volí jinak) a je poslán zkoumat předvolební nálady na venkov. S čím se asi tak setká? A jak své výsledky zpracuje?

Mladík přijíždí do vesnice, je řádně vyškolen a oslovuje lidi na návsi.

Starší paní, špatně slyší: "dobrý den, mohu se vás zeptat koho byste volila?" "Jestli jsem se holila? Ne, za nás to nebylo v módě holit si nohy, to nikdo neřešil, ale vnučka už se holí, holt jiná doba, jiná móda", odpoví babička a chce se rozloučit. Mladík to ještě zkouší: "ptal jsem se na volby, parlamentní volby babi. Máte

nějakou oblíbenou stranu"? "Víte já špatně slyším a no, už to lepší nebude. A děkuji, že jste mi řekl, abych šla stranou, ale tady toho moc nejedí a já už musím, mějte se hezky mladíku".

Starší pán: "dobrý den, půjdete k volbám a koho budete volit?" "To už sou zase nějaký volby?" "Ano, parlamentní". "Aha, a tam je ta okatá černovláska, má krátký vlasy a je docela hezká, no tak jo, tu zvolím". "Takže budete volit SPOLU?" "Jaký SPOLU? Já chci volit tu hezkou ženskou". "Myslíte Markétu Pekarovou? Ale ta už nekandiduje, a kdyby kandidovala, pak v Praze a ne tady". "Víš co? Já se na ty volby asi vyseru a už mě nevtavuj."

Mladíkova mise zatím moc úspěšná není, ale vidí, jak se k němu blíží hezké mladé dívky. Ty snad budou ochotnější. Ale mýlil se, jednak o volbách a kandidujících stranách vědí kulový a jednak je jim jen šestnáct a volili by jeho, protože se jim líbí a mohl by je líbat.

Naštěstí jde kolem skupinka třech chlapů. Jsou tu na dovolené na chalupě a míří na pivo do hospody. Mladíka vysvobodí, když se dozvědí, co tam dělá, vezmou ho s sebou do hospody a že mu pomůžou. Ti chlapi jsou recesisté a tak využijí příležitost si z něj udělat srandu.

Osobně žádný z nich nebude volit ani Fialu, ani Babiše a do výzkumu by svou volbu nepřiznali a teď se jim naskytla příležitost si vystřelit z výzkumníka. Nakukají mu, že většina tady bude volit Starosty, pak tamhleti štamgasti v rohu, co hrají mariáš, drží basu s hospodským a budou pro Babiše a oni sami se hrdě hlásí k Fialovi a SPOLU. Potom se rozjedou, mladík už je dost vláčnej, tak mu "pomůžou" vyplnit formulář, zaplatí útratu a doprovodí ho na vlak.

Když mladík odevzdá recesisty vyplněný dotazník výzkumného šetření šéfovi, ten tomu sice nemůže uvěřit, ale nakonec si řekne, že nadšené mládí umí zázraky, že je ještě nezkažené a maká na 120 %.

Na formuláři bylo uvedeno, že ve vsi k volbám chodí 90 % lidí, že ve výzkumu odpovědělo 60 % obyvatel a že STAN podporuje 35 %, Babiše 25 %, SPOLU 20 %, všechny ostatní volí jen nějaký individualisté a podivíni a rozhodně nedosahují ani 5 %.

Takový výzkum vůbec neodpovídal realitě a jak ovlivnil celostátní datový soubor, ví jen zpracovatelé dat výzkumné agentury. A proč se recesisté rozhodli právě takto? Protože si na formuláři přečetli, že výzkum zadala Česká televize. A protože se rádi dívali na ty překvapené ksichty redaktorů, kdy ti, kteří neměli volby vyhrát, nakonec vyhráli (Trump, Fico, Pellegrini, atd.)

A pak těm průzkumům věřte, když je falšují opilí recesisté.

Filozofie

Kotva

14.02.2025

K čemu slouží kotva? K zastavení lodi na vodě. Pro člověka je důležité mít nějakou kotvu, být ukotven. Ideálně nějak vnitřně. Vždyť i ta reálná kotva se noří do hloubky, tak by měl být člověk ukotven v hloubce svého bytí.

Zakotvit v rodinném přístavu a z něho díky zvednutí kotvy vyplouvat na cesty poznání a zkušenosti. Ukotvení dává i pocit jistoty a bezpečí. Je potřeba, aby tyto pocity vyvěraly právě z těch hlubin, kde se nachází kotva. Protože tam je člověk svobodný, autentický a svébytný.

Když si člověk své ukotvení uvědomí, žije se mu trochu lehčeji, ale to není to lehké bytí na vlnách pohodlnosti, lenosti a povrchnosti. Je to žítí v přítomnosti s vědomím, že vím (nebo aspoň tuším), kdo jsem a proč tu jsem.

Člověk ukotvený lépe přijímá to, že je součástí Celku, že hloubka citu patří k Lásce a vytváří ten hluboký klid a mír v sobě. Takový člověk vnímá ten stoický klid, ať se děje, co se děje.

Přejme si, aby co nejvíc lidí našlo tu svou kotvu, aby jejich přemýšlení, city a pocity vycházelo z hlubin duše, tam někde od té pomyslné kotvy.

Cením si lidí, kteří působí vyrovnaně, klidně, stoicky, lidí oduševnělých a vtipných. Ti, co jsou vážní, povrchní a mají charakter korouhvičky ve větru, ti mě neberou.

Jak na to vědomí?

15.04.2025

Tento blog je upřímný, bez autocenzury. Před pár lety mi na jednom kursu změřili svalovým testem úroveň vědomí, díky tomu jsem se dozvěděl o americkém psychiatru Davidu R. Hawkinsovi a zakoupil jeho knihu.

Nyní studuji druhou a v podstatě na sobě pozoruji, jak pomalu stoupám na úrovních vědomí a jak se mi proměňuje život. Jak už nezapadám tam, kam jsem dříve zapadal a že mohu být považován v lepším případě za blázna, podivína, v horším za škůdce nebo zrádce.

Nejdu s davem a nepotřebuju ukazovat svůj "správný" postoj. Nemám hned jasno, potřebuju o tom přemýšlet, více to poznat, zkoumat své pocity a "hlas duše".

Navíc jsem známý tím, že nežeru prášky a fandím úsluví, že léčená chřipka trvá sedm dní, zatímco neléčená týden. Kam nechodí slunce, chodí lékař a s pochroumanou psychikou se chodí do lesa.

Společnost pýchy, mamonu a materialismu takovými lidmi opovrhne. Zejména proto, že nejedou v honbě za kariérou a majetkem. Stačí si sami, nelpí na věcech, nelpí ani na životě, a právě proto ho skutečně prožívají. Našli odvahu vystoupit z bludného kruhu, ochotu pracovat na sobě.

Nevidí řešení v boji, ale v dohodě a spolupráci. Jestliže stále bojuješ, řešíš příkoří a následně pomstu. A to je nekonečné. Pokud si dokážete vzájemně odpustit, už nemusíte bojovat. Nastává smíření a tudíž mír. Prostý mír, ne spravedlivý, či vynucený, ale mír potřebný pro život.

Opravdu už nepotřebuju zaujímat postoj. Proč? A také nepotřebuju soudit, což je pro lidi nižší mysli a vědomí naprosto nepředstavitelné. Už dávno nejsem v roli oběti, nepotřebuju žádného viníka a nepřítele. Nebojuji s takovými lidmi, když je potkám, mohu je vyslechnout, zkusit pochopit, přitom vím, že oni mě nepochopí. Nepochopí třeba, že nechci víc peněz. Proč bych chtěl? To, co mám, mi stačí.

Daleko víc si přeji harmonii, klid, radost, spokojenost. Dávat a dostávat lásku, prožívat život, protože je báječný a funguje. Ale ten iluzorní matrix mě vyčerpává, vybíjí, tak bych v něm chtěl pobývat co nejmíň. Přeji si, by na moji práci měli menší vliv byrokraté, korporáty, právníci. Bohužel se živím prací, kde ten vliv je. A žiju blízko Prahy, mentální vliv pražských byrokratů samozřejmě pociťuju a ten pocit moc příjemný není. Proto mě na důchod láká odstěhovat se do podhůří, kde máme chatu.

Na venkově v podhůří je mi dobře. Žijí tam obyčejní lidé, vliv korporátů a byrokratů je významně menší než v Praze či v její blízkosti. Šance najít traktoristu či řemeslníka je větší než najít právníka. A právě to se mi na tom líbí. Národní obrození se opíralo o venkov. Zdá se, že případný kolaps a chaos lépe přežijí a rychleji se obrodí venkovské komunity sousedů, kteří se mohou na sebe vzájemně spolehnout a podat si ruce ku pomoci.

Jak na to vyšší vědomí? Zkrátka si to užívat, zejména, když začnete chápat druhé (proč to či ono dělají) a když už vám dojde, že oni vás pochopit nemohou. Jednoduše k tomu ještě nedospěli.

Tvůrce svého života, který převzal za svůj život odpovědnost a nemusí mít vše pod kontrolou a preferuje klid a mír, umí se sám sobě zasmát, se s lidmi, kteří se ženou za mamonem a chtějí mít vše pod kontrolou, naprosto míjí.

Čtverec nevěří krychli

03.05.2025

Na Svobodném universu jsem si poslechl rozhovor s Václavem Cílkem. Doporučuji, co mi opravdu utkvělo, že pojmenoval lidi 2D a 3D. Bylo to v tom smyslu, že lidé pracující v kanceláři s počítačem nemají ten třetí rozměr. Vlastně to mají v těch svých dvou rozměrech jednodušší, rozhodují od stolu, párkrát "kliknou" a mají vyřešeno.

Ne, že by se nenamáhal, ne že by jejich práce nebyla důležitá, může být i mnohem těžší, ale zkrátka nemají tu hloubku (výšku), pohybují se v té délce a šířce. Logistik naplánuje cestu kamionu, nakládku a vykládku zboží a trasu. Má na to superprogram v počítači, nějaké návody, ale je to všechno 2D. Je to tak trochu virtuální realita.

Ten řidič, který jede naložit zboží a s ním pak jede na místo vykládky, zažívá i tu hloubku, skutečnou realitu, tj. setkává se s nenadálými situacemi, které je třeba řešit. Chybí nějaké zboží, uzavírky, nehody, sám třeba píchne, špatné počasí, nesjízdná silnice. Zkrátka narozdíl od toho kancelářského kličkače do počítače, zažívá trable na silnici.

Kdo že jsou 3D lidé? To jsou ti, kteří pracují ve fyzické realitě, kam vstupuje řada jiných faktorů, kteří denně zažívají "třetí" rozměr (tedy něco, s čím lidé 2D nemusí počítat). A jsou na něj zvyklí. Technici, mechanici, stavitelé, zemědělci, ale i lékaři, kadeřnice, číšníci.

Dá se i říci, že 2D lidé jsou teoretici a 3D praktici. Obě skupiny lidí nějak spolupracují, aby něco vytvořili. Zatímco vytvořit předpis, příkaz je poměrně jednoduché (papír snese všechno), jeho převedení do praxe už je horší. Občas 3D člověk svého nadřízeného 2D varuje, že to nebude fungovat, ale obvykle se to změní až se ukáže, že to takto opravdu nefunguje. Ale může to být i naopak. Tvrdí se, že něco nejde, dokud se nenajde někdo, kdo to udělá.

Zkrátka čtverec krychli nevěří. Nebo jinak: zdravý rozum a lidství je víc než předpis, protože jde více do hloubky a souvislostí. To ti 3D lidi prostě mají v sobě, kdežto 2D lidi to v sobě nemají.

Ono by to vůbec nevadilo, kdyby ti 2D nechtěli všechno řídit. Čtverec (2D) nejen, že nevěří krychli (3D), ale on ze své podstaty ji nemůže ani pochopit.

To je zase blbost co? Ale poslechněte si toho Cílka.

Hledáš spasitele?

24.05.2025

Podívej se do zrcadla a tam ho najdeš. Možná na to nevypadá, možná mu až tak úplně nedůvěřuješ a máš s ním špatné zkušenosti. Prožil jsi s ním trápení a traumata.

Dívej se pozorně. Ta tvář, která na tebe hledí ze zrcadla, je jediný "spasitel" tvého života. Ty jsi tvůrce svého života a ty o něm rozhoduješ. Nikdo jiný. Třeba máš špatnou karmu, ale i tady si to musíš "vyžrat" sám. Jen je těžké na to přijít, k tomu dospět.

Protože, když hledáš vně sebe, prožíváš očekávání a následně zklamání. Děláš to tak dlouho, dokud si neuvědomíš, že stále stejný přístup přináší stále stejné výsledky. Vždy najdeš viníka a vždy se objeví někdo, kdo ti nabídne řešení. Uvažuj, i v minulosti se našel někdo, do koho jsi vkládal naději a on tě zklamal. Stále se to opakuje.

Udělej to jinak, změň přístup, hledej cesty včetně slepých uliček. Vykroč do neznáma a dělej to, co je v souladu s tvou duší. Nech se jí vést, prožívej přítomnost a nalaď se na sebe.

Většinou je pro tebe nejlepší to, co tě napadne jako první. Buď se toho lekneš, nebo se vydáš na cestu. Učiníš rozhodnutí a zpětně se ukáže, co ti rozhodnutí přineslo. Neboj se překonávat překážky, ale taky se nemusíš do ničeho hnát, co ti neladí nebo nedává smysl.

Zkrátka žij! Vezmi zodpovědnost za svůj život do vlastních rukou a osvobod se z neviditelných pout svých programových vzorců. Můžeš ale zůstat v lenosti, pohodlnosti a strachu.

Uvědom si, že i ty jsi součástí systému a i na tobě záleží, zda ho budeš podporovat díky svému strachu a své pohodlnosti.

Buď sám sebou. Je to sice méně pohodlné, ale o to více svobodné a zdraví prospěšné.

Osobní výlevy

Novoroční výlev

01.01.2025

Tak nám začal nový rok. Dokonce sluníčkem. Aspoň tady u nás a teď, když to píšu. Jaké mám představy v tomto roce? Dbát o své tělo a duši, jít se svou duší v souladu, pohybovat se, rozmanitě (a více zdravě) jíst. Být přítomen, tvořit s radostí.

Vím jen, že budu usilovat o snížení agendy v práci, že kratší úvazek, který mám schválený, využiji pro tvorbu, radost a setkávání s lidmi, s nimiž jsem rád. Leden bude ještě hodně o práci, protože si to odmakat musím, nikdo jiný to za mě neudělá.

Vím, že budou další byrokratické sračky, které chtě nechtě budu muset řešit, pokud je už nepůjde ignorovat či nějakým způsobem ošvejkovat. Ale také vím, že se toho nebudu bát a budu tomu věnovat minimální energii a pozornost a ve svém volném čase se tím nebudu zabývat vůbec.

Také vím, že budu sledovat jaké pokroky dělá náš roční vnuk (od dcery) a vím, že k němu v létě přibude ještě další vnouče (od syna). Takže mě čeká méně toho profesionálního souseda, více dědečka a snad i více setkání v souvislosti s knihou.

Těším se na všechno. A co nás čeká jako společnost českou a evropskou? Nějaký posun? Nebo dokonce obrat? Konec Fialovy vlády? Drolení EU ve smyslu, že okraje "říše" si to více začnou dělat po svém, budou méně poslouchat, více se vymlouvat, švejkovat a postupně centrum ignorovat?

Pokud na většinu těchto otázek vyjde kladná odpověď, bude (dle mého) vývoj pozitivní. V tuto chvíli ale odpověď neznáme a černé labutě přilétají znenadání, náhle a jejich vliv je okamžitý a způsobuje změnu. Přejme si změnu pozitivní.

Vypadá to, že změna přijde, doba je těhotná změnou a my jsme ti porodníci nového světa. My ho vytváříme svým přístupem k životu. Tak k tomu životu přistupujme s láskou, odhodláním, nadějí, humorem a respektem.

My, co sypeme písek do soukolí

07.01.2025

Sypat písek do soukolí se říká snaze něco přibrzdit, zpomalit či zastavit. Taková snaha může být marná, ale může přinést i výsledky. Proč se to děje? Proč se někdo vůbec rozhodne sypat písek do soukolí?

Obvykle proto, že se mu něco nelíbí, že si myslí, že se jde špatným směrem, že je třeba změnit cestu, že rychlost je zbesílá a je třeba brzdit, aby, když narazíme, nebyl ten náraz tak prudký.

Protože něco tušíme, vnímáme, pociťujeme a ani to neumíme vysvětlit, máme třeba z něčeho obavy, něco nechápeme, hlava nám to nebere, něco nemůžeme rozdýchat či strávit, to jsou důvody, kdy jdeme něco udělat. Kdy děláme něco tak, že tou svou činností sypeme písek do soukolí.

Mně se např. nelíbí digitalizace a virtualizace všeho, třeba konec hotovosti se snažím oddálit právě jejím používáním, menší obnosy platím v hotovosti, svou útratou podpořím ty, kteří neberou karty.

Nelíbí se mi, jak byrokracie dusí naše životy a chce je čím dál víc kontrolovat. Tohle mě potkává v práci a boj s byrokracií je samozřejmě marný, tak se ji snažím aspoň ignorovat, nevěnovat ji pozornost a energii. A protože ji z práce nevytěsním, tak se snažím postupně vytěsnit sebe z práce. Předáním části agendy, kratším úvazkem a brzkým odchodem do důchodu. A občas o byrokracii (terapeuticky) píšu.

Už dávno moc nesleduji média, nejsem na sociálních sítích, jsem méně manipulovatelný, něco si pěstuji na zahrádce, na chatě dokážu být víc nezávislý. Sedavou kancelářskou práci si kompenzuju prací fyzickou na čerstvém vzduchu. Snažím se potkávat s lidmi, kteří mě mohou inspirovat a kteří se mnou více ladí.

Podporuji některé projekty zaměřené na svobodu slova a sám píšu, jak mi zobák narostl, jak to cítím. Vedu život klidnější, přirozenější, nemám žádné dluhy, to, co mám k dispozici, mi stačí, jsem spokojen.

Tím vším házím písek do soukolí. Přitom se nebráním změnám, naopak s proměnou (transformací) počítám. Přejí si člověka přirozeného, spolupracujícího. Laskavou a víc oduševnělou lidskou bytost, která bude spoluvytvářet lidskou společnost, kde právě zdraví a laskaví jedinci vytvoří spolu dohromady laskavou a zdravou společnost.

Proto se bráním tím sypaním písku do soukolí přeměně na společnost zotročených bezduchých bio-robotů, jejíž součástí být rozhodně nechci. I kdyby se to nepovedlo, aspoň pro to něco dělám. To, co je v souladu s mou duší.

Ono to člověka stejně doběhne

16.01.2025

Můžeš utéct před ledasčím, ale nemůžeš utéct sám před sebou. Většinou tě doženou tvé myšlenky, tvá slova, ale hlavně tvé činy.

Můžeš v něčem být i nevinně, něco jsi přehlédl, něco jsi opomněl a bumerang přiletí zpět. Řídím se tím, že se vše nedá stihnout, že nejsem otrok a že nemohu mít všechno pod kontrolou. Ale narazím na jiné představy druhých, kteří si myslí opak. Protože jsem na té funkci a z té plynou všechny mé povinnosti a jsem vinen tím, že jsem udělal chybu. Nestačí chybu přiznat a snažit se ji napravit.

Nebo to nejde, něco jsem reklamoval, snažil se hledat příčinu, ale nenašel a reklamace neprošla. Všechno tady souvisí s různou úrovní vědomí a také s tím, že "podle sebe soudím tebe", což je o tom, že si myslím, že ten druhý se bude chovat podobně jako já.

Otázka zní, když to nezvládám, proč jsem do toho lezl. Protože se nikdo jiný nenašel, a protože tenkrát pro to byly objektivní důvody. A protože jsem netušil, jak to bude náročné. Služba pro lidi. Práce s lidmi. Kdysi ti lidé bývali sousedé. Domy bývaly družstevní či městské, žili v nich sousedé nájemníci. V družstevním domě měl každý jeden hlas a dům měl svou samosprávu a nad tím byly orgány družstva. Panovala tu sousedská vzájemnost, sousedé se více znali a také si důvěřovali. Nebyl problém půjčit sousedovi klíče od bytu, když bylo potřeba něco vyměnit či opravit.

Dnes máme vlastníky a Společenství vlastníků. Heslem bylo, že vlastníci se postarají líp. Určitě to někde fungovalo a funguje dodnes. Dříve se byty stavěly pro továrny, na malých městech se lidé více znali a většinou spolu i v té továrně pracovali. Tohle je už dávno pryč. Domu vládnou vlastníci, často rozhádání a často s protichůdnými zájmy. Jsou dva typy vlastníků: ti, co byt vlastní a v bytě bydlí a ti, co byt vlastní, ale v domě nebydlí, jen ho pronajímají. Vlastníci o domě spolurozhodují, ti, co bydlí v pronájmu o domu nerozhodují, výjimkou jsou ti, kterým vlastník udělí plnou moc.

Vlastník, který v domě nebydlí, má zájem především na tom, aby zhodnotil investici a aby neměl kvůli nájemníkům problémy se sousedy. Jsou vlastníci starousedlíci a vlastníci noví. Ti první chtějí v klidu dožít, ti druhí to zas chtějí podle svého. To všechno na sebe naráží a většinou se zhmotňuje v konfliktech, které vedou k tomu, že se nelze na ničem shodnout.

Každý zkrátka žijeme svůj život a máme své vlastní představy. Ale většinou nás to nějak doběhne, dostaneme od života nějakou zkušenost a lekci. A nezbyvá než si jí projít. Není to mnohdy příjemné, ale nemá smysl před tím utíkat. Protože nás to dožene. Ve chvíli, kdy to nečekáme.

Jak mě distribuce knihy trénuje

20.01.2025

Benátky nad Jizerou jsou takové dvojměstí, dole mezi dálnicí a řekou (na levém břehu) je městská část Benátky nad Jizerou II (historicky Staré Benátky), která je nížinného charakteru a nahoře, je pravobřežní část na skalním ostrohu zvaná (historicky) Nové Benátky, dnešní městská část Benátky nad Jizerou I.

Do roku 1944 to byly dvě obce, nahoře město Nové Benátky, dole vesnice Staré Benátky. V tom roce došlo ke spojení do jednoho celku, města Benátky nad Jizerou. Staré Benátky jsou dnes cca 2x větší na počet obyvatel, protože tu bylo postaveno v sedmdesátých letech sídliště (14 paneláků), je to část rušnější (továrna, obchody, autobusové stanoviště), zatímco nahoře je ta část klidnější s památkovou zónou, s renesančním zámekem, kde sídlí dvě muzea a městský úřad.

Před Rakušanovou "poštovní reformou" byla v každé části pošta, hlavní nahoře. Tu dolní nám zrušili. Takže, když jsem posílal povinné výtisky knihy do knihoven, musel jsem nahoru. A díky knize poznávám poštovní služby a různé ceny za posílání. Záleží na rozměrech a váze, takže se dá jedna knížka poslat obyčejně, příp. doporučeně. Pokud je to přes limit (širší, těžší), už to jde jen doporučeně, což je samozřejmě dražší než obyčejně.

Nastavoval jsem na e-shopu cenu za poštovné, vybral jsem si poštu a PPL. Ze stránek jsem získal cenu za malý balík (109,- Kč pošta a 99,- Kč PPL). PPL berou v obchodě Knihy na Burse. Dcera mi na mobil stáhla aplikaci a naučila mě s tím. Zatím jsem poslal jednu zakázku a stála mě 106,- Kč. Pošta byla doporučeně pod stovku a pak jsem měl zásilku na dobírku, a ta byla za 122,- Kč.

Takže někdy jsem pár korun vydělal, jindy pár korun tratil. Jo, a hlavně jsem se naučil založit na stránkách e-shop kvůli knize, kterou jsem si pro radost vydal.

Mám s tím práci a poznávám pro mě dříve netušené záležitosti s tím vším spojené. Z jedné krajské knihovny mi poslali objednávku a chtěli fakturu. Tak jsem si vytvořil vzor faktury. A učím se to všechno zvládat. Jsem zvědavý, jak dlouho budu v "mínusu" a také, jak se osvědčí nápady, které mám a chci realizovat. Také se těším na lidi, které kvůli knize poznám.

Samozřejmě, že zatím jsem toho víc rozdál, než prodal. Jsem teď ve fázi vynuceného čekání. Dohodnuté schůzky, které by to mohly pomalu nakopnout a určit další směry, mám v únoru a v březnu. Je to tak dobře, protože jsem začal předávat část pracovní agendy. První z pěti domů (SVJ) už se povedl, dokonce ledna se snad povedou i ty další.

A pak bude více času a prostoru pro jiné aktivity, včetně propagace knihy. Do té doby drobný "paběrek" díky e-shopu a setkáváním se s lidmi. Jako: "co u tebe nového?" A zde se nabízí po novinkách doma a v práci přidat ještě: "jo, a taky jsem vydal svou knihu".

Naplňování strategie odcházení

22.01.2025

V práci právě realizujeme volební schůze a dva domy už si zvolily jiné zástupce místo nás. Ještě máme tři domy a příští týden by mělo být vše hotovo, pokud se to někde nezadrhne. Věnoval jsem tomu spoustu přípravné práce, která se nyní završuje. Řekl bych, že teď sklízím plody své práce.

Samozřejmě ještě s tím bude dost administrativní práce, která ale bude příjemná v tom, že mě do budoucna zbavuje přítomnosti, a především vedení schůzí a uvolní mi tak několik všedních večerů ročně,

což za to stojí. Hlavně přestanu řešit konkrétní záležitosti na předmětných domech, kdy něco nefunguje, kdy se něco stalo, někdo něco chce. To mi opravdu uvolní ruce a vyčistí hlavu.

Budu mít čas se intenzivněji věnovat jiným pracovním činnostem, na které nezbyval čas. Je třeba si ten večerní čas strávený pracovní něžak vynahradit, tak to kompenzuji těmi volnými pátky čili kratším úvazkem. Mohu si to dovolit, protože jsem si zjednodušil i některé další činnosti, což mi dovolilo např. technické vybavení: vodoměry s dálkovým odečtem, které byly na konci loňského roku namontovány na posledních třech domech.

Život je plný překvapení. Žehral jsem na to, že nemáme hotovu nějakou práci, kterou jsme si objednali už před rokem a kterou si samozřejmě (jak jinak?) vymyslela státní byrokracie. Skončila nám platnost energetických štítků budov. Věděli jsme to dopředu a dopředu objednali. Jenže zpracovatel toho měl moc a úplně se změnil výpočet a díky tomu je to komplikovanější. A náhodou se ozvala paní, že to převzala po manželovi a jestli může přijet. Pak tady u mě byla asi dvě hodiny, dávali jsme dohromady potřebnou dokumentaci, zapůjčil jsem ji nějaké výkresy, podepsal plnou moc, dal kontakty a zeptal se, kdy to asi bude? Odpověď: do tří týdnů.

Neurgoval jsem, nekřičel jsem, jen se občas připomněl, a nakonec jsem se dočkal. Víím, že dneska víc získávají ti otravní, kteří nedají pokoj, dokud to nedostanou. Nemám to rád, nejsem rád, když mě někdo neustále otravuje a chce něco, co zrovna tzv. nehoří a vydrželo by to, než se vyřeší přednější záležitosti. Tak ani já nemám zájem někoho pořád otravovat.

Podobný prostor jsem nechal i paní notářce, chtěli jsme původně loni z kraje roku založit poslední SVJ, ale také neměla čas, tak jsem to nechal a na konci roku se dočkal. Vše se připravilo a zúřadovalo a už máme též hotovo.

Čekal jsem na nějaké nabídky stavebních oprav, oslovil jsem nějaké firmy a nic. Dlouho nic. Pak jsem se o tom zmínil před člověkem, který nám dělá topení a vodu a on mi řekl, že mi to udělá. A najednou se mi ozval předchozí oslovený, že byl marod, ale že na tom pracoval a přinese mi nabídky. Zase, rok nic a najednou budu mít dvě.

Je to k neuvěření, co se mi děje. Nějak jsem se vnitřně změnil, něco jsem opustil a dovolil, aby se to "dělo samo". Zdá se, že nakonec se vše nějak vyřeší, přestože netlačíte na pilu, nebo právě pro to, že na ni netlačíte? Asi ano. Jako by se mělo nejdřív vše staré ukončit, než přijde čas toho nového. Zdá se, že mi Život pozdržuje nové aktivity, abych měl čas řádně dokončit to staré.

Aby zkrátka nebyly nevyřešené resty, abych si uvědomil, že mohu pokračovat v práci v radostnější a smysluplnější atmosféře, že nemusím nikam spěchat, že se vše stane v pravý čas. Až k tomu budu připraven, až k tomu skutečně dozraje, a ne, když si myslím, že jsem k tomu už dozrál.

Mysl je taková šálivá, pořád šrotuje a pořád něco našeptává, až jednoho dočista ošálí. Možná takto ošálen víc myslím na svou knihu a přednášky, až jsem pustil z hlavy ty pracovní záležitosti, které se dlouho táhly s tím, že to nějak dopadne. A vypadá to, že přišel čas, aby to nějak dopadlo. A navíc se zdá, že k mé spokojenosti.

Voprux končí

01.02.2025

Tak mi skončil hektický leden o jedné společné schůzi představenstva a družstevníků a pěti výživných schůzích vlastníků, a to vše během třech týdnů. Na těch pěti domech nám skončil mandát předsedy Společenství vlastníků a bylo třeba zvolit naše nástupce.

To se povedlo díky nabídkám profesionálních předsedů. Družstvo jako jeden z vlastníků s nejvyšším podílem hlasovalo pro vybraného předsedu a většina z vlastníků měla stejný názor. Shromáždění byla usnášení schopná a zvolením nových výborů se už o domy nestaráme, jen jim děláme správu (převážně účetnictví). Tím nám (a především mě) končí "voprux" večerních domovních schůzí, které obvykle trvají až

dvě hodiny, většinou se najdou ti, kteří mají připomínky a kritizují. To je v pořádku, jen by se nemuseli tolik vykecávat a mohli by také přiložit ruku k dílu.

Je to voprůz taková schůze vlastníků. Dnes je to tak, že kdyby se konala schůze sousedů, kteří v domě bydlí, byli by tam až ze třetiny jiní lidé než na schůzích lidí, kteří byty vlastní. Hlavně je to ale pěkný voprůz sama ta schůze, a pak telefony, emaily a návštěvy vlastníků, kteří mají potřeby něco řešit, navrhovat či si stěžovat. Člověk se nemůže rozkrájet a nestíhá to.

Stárnu, družstvo se zmenšuje převodem bytů do vlastnictví, schválili jsme záměr, strategii a tu se sanžíme naplnit. Pro mě osobně je to důležité, jednak ztrácím motivaci a jednak chci za pár let do důchodu odejít po svých nohou, ne nohama napřed. Za tři roky nám končí mandát představenstva družstva a pak už nechceme pokračovat. Ale chceme, aby to pokračovalo dále, byť v menším. Proto opouštíme agendy předsedů SVJ, které předáváme při skončení mandátu. Pět domů již předáno. Čekají mě ještě dva domy (jeden v létě, druhý na jaře příštího roku). Z celkem osmi domů, zůstaneme na jednom. Tam je jednak výbor a jednak se splácí úvěr a žádá o dotaci, tak jsme se rozhodli ve stávajícím složení pokračovat, pokud nás zvolí.

Je to velká úleva zbavit se takového "voprůzu". Stále tu však je "voprůz byrokratický". Toho se pracovně zbavím až v důchodu, nebo pokud byrokracie zahubí sebe sama, nebo až ji lidé hromadně přestanou poslouchat, až se neposlušnost stane nutností z důvodu pudu sebezáchovy. Obávám se, že ten čas už dávno nastal.

Sám (právě z pudu sebezáchovy) dávám přednost "švejkování". Upravil jsem si známé rčení "aby se vlk nažral a koza zůstala celá" na "aby se byrokrat ukojil a člověk zůstal člověkem". Jenže, kdy bude byrokrat ukojen? Myslím si, že nikdy. Ideální je byrokraty k ničemu nepotřebovat a nejlíp, aby si vás ani moc nevšíkali.

V pracovním procesu je těžké se tomu vyhnout, v důchodu už si člověka tak všímat nebudou.

Jak čist nezám?

04.02.2025

Lidi ti nevolají a ani moc nepíší, na jednu stranu jsi rád, na druhou stranu je ti trochu smutno. A nehodí se to, když chceš něco pořádat, rozešleš hromadu e-mailů a nemáš skoro žádné odpovědi až na pár omluvných e-mailů. Co ti to jen naznačuje?

Že jsi se vyřadil ze společnosti? Že nikoho moc nezajímáš? Že jdeš špatným směrem? Že ještě není ten správný čas? Že máš být více trpělivý? Že máš zapracovat na své pokoře? Že nejdřív musíš něco ukončit, pak tě to pustí dál.

Žiješ, snažíš se žít přítomností, a přitom si plánuješ. Ale znáš to, plány nevycházejí. Nehroutíš se z toho, ale líto ti to je. Děláš akci pro lidi, přál by sis, aby přišli. Máš omezenou kapacitu místa, tak máš obavy, abys to s pozváním nepřehnal, ale vypadá to spíš na to, aby ti vůbec někdo přišel.

Co ti tím chce život naznačit? Že bys měl být aktivní na sociální síti a vytvořit si tam bublinu, která tě propojí s lidmi, kteří tě neznají, nebo nesledují na blozích?

Nebo seš ten typ poustevníka, který k životu moc lidí nepotřebuje a duše ti tímto radí: vykašli se na tyhle svoje plány. Tak to nechej koňovi. Ono to nějak dopadne. Přijde málo lidí, prodáš málo knih, dobrovolný příspěvek z akce sotva pokryje náklady na občerstvení, tak co. Stane se něco? Nic.

Když od toho nic neočekáváš, nebudeš zklamán, můžeš být jen příjemně překvapen. Nestrádáš, naopak máš skvělý život. Fajn rodinu, těšíš se z malého vnoučka od dcery a těšíš se na dítě, které se narodí tvému synovi. Těšíš se na jaro, na delší pobyt v přírodě, zahradě, chatě.

Života si užíváš a také víš, že si svou úroveň vědomí svým kamarádům trochu utekl, a tak už tě jejich zájmy moc nezajímají. Už máš jiné zájmy. Dříve jsi sledoval v televizi hokej, fotbal. Chodils ve městě na hokej a na volejbal, na kulturní akce.

Pak to bylo za Covidu zrušeno a doba Covidova tě naprosto změnila. Vyčlenil ses a už ses nevrátil do toho původního, co bylo předtím. Ztratils některé lidi a získal jiné. Hlavně máš jiné zájmy. Až na ten upevněný zájem k přírodě, k zahradničení a chataření. Tam víš, že patříš.

Vracím se zpátky na zem

10.02.2025

Jsem nejspíš typ poustevníka, který k životu moc lidí nepotřebuje a samota a život v užším kruhu rodiny mu vyhovuje. Tak jako tak se lidem nevyhnu a v práci si jich užiju dost.

Své knize jsem dal název "Své plány Bohu nevykládej" a opravdu se setkávám s tím, že mi (některé) plány nevycházejí. Tak jsem chtěl knihu pokřtít v poměrně komorním prostředí známých v našem městě, ale bylo to otevřené všem.

Nečekal jsem žádnou návštěvní hitparádu. Dopředu se mi dost lidí omluvilo, někteří na poslední chvíli, kvůli nemoci, případně jiným aktivitám, jako práce či kolize termínů. Návštěvnost akcí (asi obecně) klesá. Lákají ti neznámější, ale ani ti nezaručují plný sál, pokud chybí velká propagace akce.

Dopředu jsem si říkal: vykašli se na tyhle svoje plány. Tak to nechej koňovi. Ono to nějak dopadne. A dopadlo. Tedy spíš nedopadlo. Byl to tedy nepovedený křest? Z hlediska původního plánu ano. Žádná kniha se neprodala a šampaňské jsme neotevřeli, tak nám zůstalo. Také zůstala větší část připraveného občerstvení, z něhož byly dvě snídaně a jedna studená večeře.

Nakonec akce byla velmi komorní. Sešli jsme se s kamarádem a ženou a udělali si příjemný večer. Technika fungovala, zajímavé části přednášek jsem jim v rychlosti promítl a pak jsme si povídali a připili vínem.

Ještě asi nenastal ten pravý čas. Neumím propagaci, reklamu, neřádím na sítích, nechci do toho dávat peníze a dělat z toho komerci, když kniha komerční není. Také lidi, které zvu, jsou spíše známější v alternativní komunitě.

V současnosti jsou lidi asi dost znechucení, musí se sakra ohánět a už nemají náladu (a čas) chodit na nějaká setkání, nebo se schází jen v těch svých sociálních bublinách.

Nevím. Když nevíš, dej si pauzu. Dám si pauzu, více se budu věnovat aktivitám pracovním, kde se mi daří postupně plnit záměry, které jsem si předsevzal, pak rodině, ženě, dětem, vnoučatům (zatím tedy tomu jednomu ročnímu, ale druhé je na cestě). Svému psaní (blogům) a hlavně přírodě, zahradě a chatě.

Takže ta "nesmyslná" akce, nějaký smysl měla. Vrátila mě na zem a trochu přesměrovala mé současné aktivity.

Co mi má ten život říct?

17.02.2025

Kam mě směřuje, když mi nikdo moc nepíše a neodpovídá na emaily, když mi ani nikdo moc nevolá. Ano, přál jsem si to, chtěl jsem mít klid. Tak ho mám.

Chtěl jsem napsat a vydat knihu, tak ji mám a teď ji potřebuji prodat, ale moc mi to nejde. Ten čas asi ještě nepřišel.

Přemýšlel jsem o ulehčení práce, předání některých agend, které mě vyčerpávají. Tady to jde, dalo by se říct, že tady je to ten správný fičák. Tady to přišlo s tím, že mi to začalo být jedno, že jsem se oprostil od toho, že to musím zachovat tak, jak jsem to převzal po svém předchůdci. A začalo se to dít, záměr se upravit lépe, než jsem si sám vymyslel a plní se.

Už jsem to v životě párkrát zažil, když se člověk pustí, netlačí na pilu a nechá to volně plynout, najednou se to uspořádá tak, jak by to člověk nevymyslel. Ale asi to nejdůležitější je se pohnout a vystoupit ze své pohodlnosti a projít tím, čeho se bojím.

Kdysi jsem se bál vystupovat na veřejnosti, pak jsem přednášel, hrál divadlo a řídil domovní schůze. Bál jsem se veřejně psát, pak jsem posílal články do místního zpravodaje a začal psát blogy. Nerozuměl jsem moc IT, pak jsem si s pomocí založil webové stránky a vlastní blog, kvůli knize i malý e-shop. Zkrátka jsem se s tím naučil, byť jsem z počátku potřeboval pomoc.

A teď si začínám s Facebookem, možná s tím skončím, ale třeba mi bude pomoheno, i tady se naučím to dělat tak, aby mi FB sloužil. Anebo se to vyvine jinak. Možná tady moc tlačím na pilu a mezitím se to nějak poskládá. Ale třeba mám za úkol nebát se Facebooku, resp. překonat ne svůj strach, ale odpor a nechuť. Nebo mě tam něco nechce pustit a jistě se objeví jiná cesta, jiný způsob.

Život zkrátka má plné hrsti překvapení, tak se nechám překvapit. Jenže se nemůžu dočkat. Ještě mám nějaké plány, nápady, sny. Zkusím to. Buď to budou slepé uličky, ale věřím, že jak to u mě bývá, se nějaká cesta otevře. V pravou chvíli.

Někdo nebo něco se objeví. Už to vím, protože se mi to v životě už párkrát stalo. Jistě jsem šel v životě jako omámený za mámivým světýlkem bludičky, ale pak jsem poznal, že bych šel do bažiny, z které bych se těžko hrabal ven. Co mě upozornilo? Nepříjemný pocit a následně takový ten AHA efekt.

Muž, kterému ta intuice nebyla dána do vínku jako ženě, se rozhoduje především na základě rozumu a logiky. Tak dospěje k nějakému řešení, o němž si myslí, že je dobré. A potom je fajn sledovat své pocity, které to korigují a dát na ně. Ego si pořád vymýšlí a opustí-li jednu oblast v životě, vrhne se na jinou.

Asi nezbývá než počkat, až si ego naběhne, nic kloudného už nevymyslí a pak je lehčí to nechat být. Nechat to na tom Životě, nemluvit mu do toho, jak to uspořádá.

Mívám občas telefony, které mě rozesmějí

20.02.2025

Je to vždy, když volá někdo a ptá se, zda může mluvit s někým, kdo má ve firmě na starosti třeba služební telefony, společenskou odpovědnost a něco podobného. Je to pro mě stejně absurdní, jako by se ptaly, kdo v naší firmě zodpovídá za výměnu toaletního papíru na záchodě (že by manažerka podlahových ploch?).

Jsme tak malá firma (o čtyřech lidech) a jednom služebním mobilním telefonu, že řadu funkcí, na které mají korporáty buď celá oddělení nebo aspoň určeného člověka, zkrátka zajistit nemůžeme. Něco řešíme externě a něco prostě ignorujeme, protože je to v našich malých poměrech naprostá hloupost. Naprosto absurdní.

Většina tázajících se podivuje, že se směju, když vyslechnu jejich požadavek. Záhy vysvětlím, že tady pracují čtyři lidi, z toho tři pro účetnictví a ekonomiku a já pro všechno ostatní. Po tomto vysvětlení člověk na druhém konci drátu většinou pochopí, poděkuje a zavěsí. Obvykle ještě má nějaký ten zbytek zdravého rozumu.

Pro mě je to takové osvěžení, stejně jako, když se v práci zvednu od počítače a vyrazím do terénu. Někdy mě baví i lidé, někdy naopak štvou. Ale to už je úděl "byťáku", protože sousedé v domech mají pořád nějaký problém, který je nutné řešit.

To chápu, ale někdy ten problém opravdu vyřešit neumím. V jiném případě to jde celkem lehce. V této práci mi život přináší neuvěřitelné zážitky. Občas o to něco napíšu a třeba to jednou celé nějak sepíšu.

Ale jinak mě byrokracie vůbec nebaví. Ale ignorovat ji moc nemůžu, jen do určité míry. Práce kancelářské krysy není moc tvořivá, ale o dost věcech se dá přemýšlet, něco lze vylepšit, zjednodušit, dost věcí člověk pozná a naučí se. Jsou případy, kdy se uplatní i fantazie a posiluje mě setkávání s lidmi, kteří něco umí. Většinou to jsou šikovní řemeslníci. Jejich práce má tu obrovskou výhodu, že je vidět. Ono je vidět, když se jim něco povede, ale i nepovede.

V pracovním ohledu nejsem workoholik, důvod je prostý. Potřebuju být venku a v přírodě. Kancelář je pro mě nutné zlo na těch osm hodin v pracovních dnech. Na penězích nelpím, ale na době, kterou si užívám mimo kancelář, ano. Protože svou práci vykonávám jako uvolněnou funkci, o mém platu rozhoduje

Shromáždění delegátů, které jsem nepožádal o zvýšení platu, ale o zkrácení úvazku a toho si teď užívám. Takže jsem vlastně svým způsobem přidáno dostal. Beru sice stejně, ale za míň pracovních hodin.

Od začátku roku mám třídní víkend a skvělý bude hlavně na jaře a v létě. Teď jsem měl hodně práce, a ještě mě náročnější období čeká. Ale pak si to užiju o to víc.

Těším se, až skončím, protože už mi přijdou k smíchu věci, které ostatní berou tak vážně a nejapný vtípek nechápu a berou osobně. Nejvíc mám takové nutkání si zažertovat, když volá někdo, že nejde televize. Osobně televizi nepotřebuji a moc se na ní nedívám, a proto si říkám, vždyť když nejde televize, tak vás to osvobodí, poskytne vám prostor jít ven, pokecat se sousedem, číst knížku. Na druhé straně pro starší lidi bývá často jediným společníkem a je pro ně těžké to snášet. Takže vtípek spolknou. Dovolím si ho jen k někomu, s kým se dobře znám a vím, že má smysl pro humor.

Opékání evropských špekáčků

15.03.2025

A k tomu výkrmkna evropských vepříků. To mi připomínala dovolená v Egyptě. Právě jsem se z ní vrátil. Copak o to, užil jsem si plavání v moři, ve studeném bazénu, sluníčka a tepla. Zdravějšího jídla v množství větším než malém.

Uzavřeného hotelového rezortu, což mě, svobodomyšlnému, připomínalo trochu vězení. Když už jsme v tom Egyptě byli, tak jsme chtěli i něco vidět. Jeli jsme tedy na výlet do Luxoru, navštívili chrámový komplex v Karnaku, pak údolí a hrobky králů. Bylo to poučné, průvodce byl vtipný, ale samozřejmě to byla masová turistika.

Ale do země s vojenským režimem a kontrolou všude bych se sám po vlastní ose nevydal. Ono to je docela nenápadné, ale když jedete hodiny autobusem přes Saharu, nemůžete nevidět kontrolní body, oplocené či obezděné komplexy, nejspíš vojenské a pomalu projíždíte mnoha kontrolními body, kde se usmívají muži v uniformách a všimnete se na vyvýšených stanovištích mladíků se samopaly.

Jak se říká, první a poslední den je ztracený. Lost day. Přesouváte se letadlem, nejdřív na letiště, pak k letadlu přes všechny povinné procedury. A pak do letadla. Pak si zopakujete všechny procedury v zemi, kam jste přilétli, naloží vás do autobusu a odvezou do hotelu. Pozdní večere a nekonečné čekání na recepci, pak vás konečně ubytují, vy zmlácený po únavné cestě se ani nevyspíte, protože vám tam celou noc pracuje elektrárna. Tak požádáte o přestěhování, žena je spokojená a vy se vydáte ochutnat moře.

Proto jste přece tady. Nejdřív si říkáte, že si dělají prdel, bójky se vám zdají příliš blízko a když uvidíte pána, který u bójek stojí po břicho ve vodě, říkáte si, jaký smysl sem mělo jezdit. Naštěstí existuje příliv a odliv. A taky jste Čech a ne disciplinovaný Němec, takže plavete zásadně za bójkami. A říkáte si, že tam budou plavat hlavně Češi, a to se Vám párkrát potvrdí. Ikdyž i jiné jazyky je za bójkami slyšet. Ono stejně dál za bójkami neplavete, jednak na vás pískají a jednak tam už jezdí lodě.

Přežijete moře, sluníčko, výlet, jídlo a hle je konec. Zabalit, do autobusu a přesun na letiště. Vše jde jako po drátkách, a pak se to neuvěřitelně zadrhne. Nemohou vás odbavit, žena není na seznamu, chvíli počkejte. Pak se zjistí, že na seznamu nejsou další rodinní příslušníci, a lidí postižených jako my, je daleko víc, odhadem tak kolem dvaceti. Tak se Egyptané domlouvají, někam furt volají, po hodině vás spočítají a podle rodin vás odbaví. Pak můžete pokračovat přes všechny další procesní kontroly ke svému "gatu". Tam přijdete přesně ve chvíli, kdy už cestující vyzývají k nástupu do letadla.

Let byl pak v pohodě, v noci jsme přistáli v Praze a zeť pro nás přijel na letiště a odvezl nás domů. Se ženou jsme si řekli, že tohle už absolvovat nechceme. Zvědavost byla ukojena, po letech jsme okusili moře, ale zase teď budeme dávat přednost českým zemím a případně blízkým sousedům, dosažitelných autem či vlakem.

Co tě nezabije, to tě posílí

31.03.2025

Někdy člověk prožije těžší chvíli. Říká se tomu zkušenost, nebo také lekce. Obvykle slouží k uvědomění. Co si to tak člověk uvědomí? Většinou to, že tudy už jít nechce, že mu něco přestalo dávat smysl a činit radost, že už s tím musí něco udělat, něco změnit.

Zkrátka mu situace otevře oči. Ono se mi to několikrát opakovalo a já to neřešil. Ne, že bych to nemohl vyřešit, ale nebylo to v té době mou prioritou. Potřeboval jsem řešit jiné (dle mého) důležitější věci a tohle odložil na později. Tak se mi to zase připomnělo. Pracovní úspěchy jsou skoro zapomenuty a za krkem mi sedí snad jen průšvihy. Zkrátka dříve nevyřešené se vrátilo. S tvrdší razancí, ovšem se silnějším (ve smyslu vědomějším) člověkem.

Tentokrát to bylo ještě vykoupené tím, že jsem chtěl být jinde, ale dříve jsem to slíbil a kvůli jiným záležitostem vč. odjezdu na týdenní dovolenou jsem nestihl rozeslat pozvánky na schůzi. Tak jsem to chtěl ještě rušit, ale chlapi to všem oznámili a když jsem se vrátil, postavili mě před hotovou věc. Nakonec jsem musel oželeť setkání, na které jsem se těšil, které by posílilo mou duši a zúčastnit se něčeho, o čemž jsem dopředu věděl, že mě nepotěší. Také, že jo. Objevil se člověk a opět mlel, obvinil mě, a dokonce vyhrožoval trestním oznámením. Všechny se snažil přesvědčit, nejen o mé chybě a nesplnění slibu, ale podsouval jim i mé zlé úmysly. Usmíval jsem se, byl v klidu a nechal ho mluvit. Čtyři dohody v praxi.

Já slovy moc nehřešil a nebral si to osobně, nechal jsem ho vyprávět domněnky a pak se držel umění ustoupit. Samozřejmě měl v něčem pravdu. Nedodržel jsem sliby a nevyhověl předepsaným pravidlům, avšak měl jsem v úmyslu to napravit. Nakonec stejně přesunujeme velkou sumu peněz (které patří SVJ) na jejich nové účty, tak to uděláme i tady (výjimečně před schůzí), aby byl klid a nikdo na nás neposílal právníky a policajty. Musím si dát pozor, abych schůzi svolal striktně podle pravidel a neudělal nějakou chybu. Odměnou mi bude, že už se s takovými lidmi nebudu setkávat. Uleví se mi.

Snažil jsem se zůstat nad věcí, nerozčilovat se, přijmout to. Moudrost přece s pýchou nebojuje, nemá to smysl, moudřejší je ustoupit. Šrámy jsem si sice žádné neodnesl, nicméně energii mi to vzalo. Doma jsem si zacvičil, dal si studenou sprchu, a ještě to prodýchal.

Dříve bych reagoval emočně a potom bych byl ve stresu. Tentokrát jsem byl vědomě zdrženlivý. "Bitvu" jsem zdánlivě "prohrál" a vím, že to, co jsem dříve neudělal, prostě udělat mám. Ne proto, abych se vyhnul trestnímu oznámení a udělal to, co si ten člověk přeje, ale abych napravit svou chybu. Stejně je humorné, že mě chce trestat za domnělý hřích ztráty šesti procent a státní inflaci (malou měnovou reformu), která sebrala lidem třetinu úspor, vůbec neřeší a ani to, že vlastní účet si už mohl založit první výbor ještě dávno před tím, než jsem vůbec nastoupil.

Přesto jsem nemohl dlouho usnout, přece jen mi to šrotovalo v hlavě. Nakonec jsem myšlenky přesměřoval pozitivně a usnul jsem. Ráno jsem se probudil svěží a spokojený. I z toho, že jsem schůzi nakonec nepřeložil a přišel jsem kvůli tomu o příjemné setkání (i pár peněz), ale postavil jsem se tomu čelem a pomohlo mi to v mém rozhodování.

Už žádné lavírování a rozmýšlení. Pracovat na svém odchodu, hledat náhradní řešení. Vše se postupně rýsuje. Vesmír ví, co dělá, a tady už mě potřeba nebude, protože to už není se mnou v souladu. Jen je třeba ty všechny věci dotáhnout do konce.

Do vítězného konce. To ani nemusím, stačí, když ten můj konec nepoškodí mé kolegyně, které se mnou sdílí kancelář a kolegy v představenstvu, kteří se mnou sdílí odpovědnost. Zkrátka, abychom to přežili ve zdraví a bez zbytečných ztrát.

Nicméně některé ztráty se později ukáží jako výhry. Když ztratíte problematické a neustále obtěžující klienty, kteří vám sice přinášejí nějaké peníze, ale hlavně hodně problémů a starostí, máte méně stresu a uvolněné ruce pro jiné (též důležité) činnosti. Zkrátka získáte více prostoru a času, abyste svůj záměr dotáhl do konce.

Úleva v duchu Paretova pravidla

07.04.2025

Paretovo pravidlo 80/20 říká něco ve smyslu, že 20 % klientů vaší firmě způsobuje 80 % problémů. Takže si položte otázku, zda by nebylo lepší se jich zbavit. Přijdete sice o peníze, ale tím, že už nebudete řešit jejich problémy, získáte čas a větší klid.

Hele, a to se mi děje a nedávno se mi to celé zhmotnilo. Už o tom delší dobu píšu, protože jsem se z toho potřeboval vypsát a zpracovat to. Navíc to prostřednictvím blogu sdílím, takže na to nejsem sám.

Mám záměr, než odejdu do důchodu, družstvo zmenšit a předat. Jen se hledá komu, a jak. Přicházejí nápady i lidé a celé se to pomalu skládá. Navíc svým způsobem odcházejí překážky. Jestliže mě dříve velmi zaměstnávaly činnosti spojené se statutárním zástupcem SVJ, pak ukončením mandátu a volbou jiného, se uvolnil čas a prostor na řešení něčeho jiného, potřebnějšího z hlediska celku, o který se snažíme starat.

Také se v průběhu času ukázalo, na koho se mohu spolehnout a kdo (nejen mě) tahal za nos. Bylo to tak, že ti lidé mi sice způsobily nemalé problémy, ale většinou právě tam, kde už mě to velmi ubíjelo. A samozřejmě jsem si ty problémy způsobil vlastně sám tím, že jsem jim příliš důvěřoval a má kontrola nebyla důsledná (což ani moc neumím). A chápu, že je to pro materiálně zaměřené lidi, dost nepochopitelné.

Zkrátka všechno zlé je pro něco dobré. Stal jsem se pro mnohé lidi nedůvěryhodným, a tak se rozhodli se mnou skončit, protože jsem nesplňoval jejich představy o mé práci a pozici. Svým způsobem měli pravdu, protože před byrokratickými pravidly dávám přednost lidskosti a dohodě.

Jenže jsou lidé, kteří naopak upřednostňují pravidla, předpisy a chtějí mít vše pod kontrolou. S těmi já se mímám. A Vesmír to zařídil tak, že už jsem se s některými rozloučil a nedávno přišel na řadu jeden velký, problematický dům, který přešel pod jinou správu.

Všechny ty domy (SVJ), o které jsem přišel, vyhovují výše uvedenému Paretovu pravidlu. Nakonec bylo dobré všechny ty lidi svým způsobem naštvat a nechat je odejít. Na poslední schůzi to pro mě bylo docela úsměvné a osvobozující. Zapadlo to krásně do sebe. Pro můj život to byla úleva, pracovně se uleví i kolegyním.

Samozřejmě nemohu vyloučit, že ještě někdo odejde, ale teď už budu pracovat na tom, aby se tak nestalo, nebo aby nás to tak nebolelo. Cesty k tomu budeme diskutovat a také realizovat. Zároveň v ten den té osudné schůze, jsem měl velmi zajímavý rozhovor s jednou mladou ženou. A možná to bude ta potřebná mladá krev, která vnese příjemnější náladu pro mě i družstvo, protože by mohla tu práci převzít až budu odcházet.

Střídání nepříjemna a příjemna

21.04.2025

Život je rozmanitý. Přináší potěšení i nepříjemnosti. Prostě vznikne problém a ten je třeba vyřešit. Přijeli jsme na chatu, bylo sucho. Tak jsem odemkl studnu a chtěl propojit hadičkou k zalévání a otevřít ventil. Hned na mě vychrstla voda, hned jsem ventil zavřel a zjistil, že je prasklý uzávěr a že bude třeba koupit nový. Jestli mráz či únava materiálu, nevím.

Pak nám na chatě nejde televize, já se bez ní obejdu, ale žena radost neměla. Když mi minule zůstala v ruce koncovka koaxiálu od antény, myslel jsem si, že je příčina nalezena. Snažil jsem se to přidělat, ale to nešlo, koupil a dovezl jsem novou. Výsledek stejný.

Potom jsme zjistili stopy vody v chatě, asi někudy zatéká, tak jsem zasilikonoval, co se dalo. Na Velký pátek pršelo skoro celý den, což bylo i pozitivní. Bylo zalito. Hned bylo znát, jak to všechno ožilo. Bylo nádherně, mohli jsme si užít zahradnické práce.

Vybrali jsme jezírko od řas, v neděli jsem se do 12 ti stupňové vody i ponořil a sítkou vybíral řasy z prostředka. V neděli nám také přivezli písek na dětské pískoviště. Po večeri jsme uklidili a jeli domů. Přišli

jsme na to, že silikonování nám moc nepomohlo, neboť voda si vždy cestu najde. Tak napříště dáme pás kanadských šindelů na střechu. Jestli to pomůže, uvidíme.

Domů jsme si vzali na vyzkoušení set top box, pokud by nefungoval, mohl by být problém vyřešen, jinak to bude chtít anténáře. V set top boxu to není. Bude to chtít návštěvu anténáře.

Tak doufám, že seženu nový uzávěr a příště budeme moct zalévat i ze studně.

Jo, a ještě nám doma blbne počítač, tak zkusím oblíbené vypni, zapni, nebo restart. Počítači to pomohlo. Klasika.

Humor místo vzteku

06.05.2025

Jsem povahou klidás, vždy jsem jím byl. Nicméně to neznamená, že by mě někdo nedokázal vytočit. Dřív to šlo snadněji, dnes už to tak snadné není.

Nicméně člověk se občas setká s konfliktní situací, která ho doslova nadzvedne ze židle a nezareaguje tak, jak by si přál. Většinou mě okamžitá reakce nenapadne, ale dnes už to snáze přecházím, neberu si to osobně, spíš mlčím, blbě se usmívám a už se snažím nereagovat nepřiměřeně a emociálně, tj. hrubě, vztekle, sprostě. Je to reakce na stres, na šok, kdy reaguje mozek ještěrky – klasická zvířecí reakce: útěk nebo útok!

Nejlepší je použít humor, který přispěje k odlehčení atmosféry. Ovšem někdy člověka nic vtipného nenapadne, někdy vtip narazí na úhor, není pro něj vhodná půda (reagujte vtipně na člověka, který nemá smysl pro humor a bere se moc vážně).

Zvažte ve zlomku vteřiny, zda reagovat a jak, pokud vás někdo uráží, příp. s ním bytostně nesouhlasíte. V duchu počítat, vychladnout, obrnit se trpělivostí, mlčet či říci něco neutrálního? Ne vždy je na to čas a nálada. V přímém komunikačním styku při konfrontaci někdy bouchnou saze. Zpět to vzít nelze. Nakonec je to vypuštění ventilu, emočního vypětí, přichází úleva a druhá strana (nejmž pokud je to výše postavený) je v šoku, co si to ten klidný, nenápadný človíček dovolil. Pravděpodobně mu jen klesne čelist a nějaký (pro něj relativně nekonečný) čas potrvá, než vymyslí reakci. Vy můžete tu šanci využít a s laskavou omluvou ve stylu: "omlouvám se, ale už nechci s Vámi ztrácet svůj drahocenný čas" v klidu, vyrovnaně a sebevědomě odejít.

Horší to je, když chcete, aby odešel on od Vás. Vyčerpává Vás, točíte se v kruhu, přesvědčenému nic nevysvětlíte, a pokud se bere vážně, neplatí na něj ani laskavý situační humor. Pokud Vás vůbec v přítomnosti takového člověka dokáže něco vtipného napadnout. Ale stačí se začít zničehonic blbě smát a vysvětlit mu, že Vám to připomnělo nějaký vtip. Ovšem chce to vědět jaký vtip a také, aby tam byl nějaký ten oslí můstek.

Protože jde většinou o vzájemné nechápání se (z přesvědčení), hodí se třeba tento:

V hospodě si začnou chlapi vyprávět politické vtipy. Jeden host je upozorní "pánové, já jsem policajt". Načež získá pohotovou odpověď: "to nevadí my Vám ten vtip zopakujeme a pak vysvětlíme".

Nebo se dá použít i něco jiného: "víte, že čas jsou peníze? Věnoval jsem Vám svou pracovní hodinu zdarma, další započatá hodina Vás bude stát dvě stovky." To je asi dost provokativní a asi si to nelze dovolit ke každému. Podobně jako, když si starší člověk stěžuje, že mu nejde televize a Vy mu řeknete, že to je výborný, aspoň může jít ven, nebo si přečíst knihu a osvobodit se od TV záření, které ho oblbuje, a navíc mu zdravotně neprospívá.

Anebo úplně s klidem a úsměvem mu řeknete: "a nechcete jít už konečně do prdele?"

Člověk systémově toxický

07.05.2025

Jsem málo digitální a nesystémový, proto "toxický". Ze systému vynořen, proto se systém stal pro mě směšným a zároveň já se stal překážkou "pokroku", a tak ohrožuji svou výplatu.

Bohužel nejen svou, ale i svých kolegyň, a to bych nerad. Ale co s tím? Rezignace? A co potom? Ani ne tak se sebou, ale s firmou. Nejsem tu sám, ale jako předseda se vlastně starám téměř o všechno.

Také za všechno můžu. Samozřejmě to dělám blbě. Podle některých přesvědčených. Už jsem si toho vyslechl a prožil dost. Zájemce, který by to převzal, nevidět. Těch, co do toho budou kafrat je hodně, ale že by to někdo převzal i z toho pohledu, že by ukázal, že to bude dělat lépe a radostněji? Tak to není.

Jo, tam, kde jde vyměnit správnou firmu, tam se to děje. Souvisí to s tím, že přibývá vlastníků bytů, kteří tam nebydlí. A protože v současné době to jsou převážně bohatí lidé z korporátů a ti, kteří ve skupování bytů už nějakou dobu jedou, tak si přenášejí své zkušenosti z jiných míst.

A jak se říká svůj k svému. Já jsem pro tyto lidi "divný", neumím splnit jejich představy, protože sám moc nejedu v kontrolně digitálním systému. Navíc nechci být "slouhou" žádných "nejdůležitějších a nejchytřejších", kteří v domě nebydlí čili přímo nesdílí sousedské strasti a slasti, ale přesně znají svá práva a mé povinnosti.

Také přesně vědí, že kdybych to dělal přísně podle právních pravidel, že by vše fungovalo, jak by mělo. Jistě, pravidla by byla striktně dodržována, ale opravdu by to pomohlo technicky, zejména při opravách a investicích? To si netroufám hodnotit. Jen vím, jak se řemeslníci v regionu "bílých límečků" špatně shání. Pro mě je byrokracie často nesmyslná a zbytečná buzerace, která prakticky moc nepomáhá, ale spíše škodí.

Ale chápu, že pro jiné je to důležité a vůbec jim to nepřipadá směšné. Firma je však pevně ukotvena v Matrixu, a proto já, člověk v Matrixu neukotvený, ale jen pracující a žijící, mohu být pro firmu "toxický".

Že by mě ten Vesmír vykopl dřív, než jsem si předsevzal? Třeba už se připravuje vyzyvatel. Volba může být provedena i dřív než s koncem mandátu. Na funkci nelpím a třeba už se na moji "neschopnost" fungovat striktně v pro mě směšném systému, nemůže někdo dívat.

Někdo, kdo to bere stále vážně. A těch je dle mého naprostá většina. Aspoň v mé současné přízemní zkušenosti. Možná zdání klame. Proč?

Protože na schůze chodí převážně ti, které to zajímá, ti, kteří si myslí, že tím něco změní a vyřeší. To jsou ti, kteří jsou v Matrixu ponoření. A kolik z těch ignorantů, co nechodí, se z Matrixu již vynořilo, to nevím. Je to podobné jako u lidí, kteří nechodí k volbám, či kteří nenavštěvují chrámy konzumu či nekonzumují sociální sítě. Tito lidé existují. Do jaké míry jsou ponořeni v systému? A je jich opravdu tak málo, jak se může zdát?

Nejlepším průzkumem byl Covid. Zde to bylo jednoduché. Očkovaný/neočkovaný. Nesystémoví byli ti, kteří se nedali naočkovat. A byli jich tři miliony, to se tvrdilo a nejspíš se to blíží pravdě. Je to hodně nebo málo?

Tak je to 30 % a myslím si, že vzhledem k mediální masáži, strašení a ztížení běžného života neočkovaným, je to docela dost.

Když mě něco nebaví, nemusím to dělat?

14.05.2025

Jistě, líbilo by se mi, nedělat to, co mě nebaví. Ale je nutné dělat i věci, které člověka nebaví. Zejména to jsou pracovní povinnosti. Není to tak, že by mě práce, která mě živí nebavila, některé části si i užívám a jsem rád, když se něco povede, když umím někomu poradit či mu pomoci. To mi dává smysl.

Pak jsou tu ale záležitosti, které mě nebaví, jako je zabývání se byrokratickými nesmysly, účast na domovních schůzích, pro mě díky funkci často povinná a poslouchání neproduktivních keců a stížností.

Kdysi jsem si to užíval v Sokole, v komisích města, nyní ve své pracovní funkci. Naštěstí to už redukuju. V Sokole a na městě jsem s tím skončil, a i v práci mi těch povinných (a hlavně nepříjemných) schůzí ubylo.

Jiné je to ve volném čase. Tam jde často o kompromis v domácnosti. Většinou se jedná o úklid, což беру jaksi automaticky, vyluxuju, zametu, umyju nádobí, občas uvařím. Nečiním to s radostí, ale také s žádnou nelibostí. Prostě to udělám. Nevymlouvám se, nenutím se. Řekl bych, že je to z mé strany neutrální a automatické.

Pak jsou záležitosti práce na zahradě a na chatě. To je ale většinou fyzická práce na čerstvém vzduchu, která mě baví, rád se rýpu v hlíně a také se rád dívám, jak to roste, kvete a zraje a rád sklízím plody své práce. Víím, že je potřeba o to pečovat, rýt, sázet, plít, zalévat, a tak to dělám. Vědomě a radostně.

Pak mě baví psát, proto píšu blogy. Také hledám cesty a když to nejde tudy, půjdu jinudy. Už se snažím více ohlížet na cestu své duše, abych žil s ní v souladu a také s přírodou.

Vlastně mě to vede životem cestou radosti a nejmenšího odporu. Udělal jsem si radost napsáním a vydáním knihy. Zkoušel jsem různé cesty, jak ji prodat. Něco se mi již vrátilo, něco jsem rozdál. Nechám tomu ještě čas. Uvidím do Vánoc, zda se něco změní. Beru to tak, že až si Vesmír vyhodnotí, že už je čas, tak čas mé knihy přijde. Nebo také ne, a pak mám co rozdávat.

Dokonce jsem kvůli prodeji knihy obnovil Facebook, ale ten mě nebaví, asi ty stránky "Na kompostu" zruším, profil si nechám a půjdu na to jinak. Zdravé Benátky jsem si "zprivatizoval" a už se skoro nescházíme. Všechno stejně bylo na mě a na mé ženě a většina z té malé skupiny ani nepřišla.

Nabídl jsem spolupráci lidem, kteří pracují s mentálně postiženými, provozují restauraci a také pořádají akce. Uvidím, co se z toho vyvine, mohl bych pořádat akce ve spolupráci s nimi a mohli by mě nabídnout i jako přednášejícího.

Také se snažím více propojit s lidmi, které zajímá příroda a starají se o ni. Třeba z toho vznikne zajímavá spolupráce. Nelíbí se mi kácení stromů ve městě, proto jsem ty lidi kontaktoval. Jsou to novinky, na které se těším. Jestli pověsím práci na hřebík o něco dříve, než jsem si předsevzal, nevím. V každém případě aktivit na důchod včetně hlídání dědečka mám poměrně dost.

Otázky nejen na tělo

21.05.2025

Taková sebe-terapie. Zkusil jsem si položit jednoduché otázky a zjistil, že je na ně těžké odpovědět pravdivě a upřímně.

Znám se? Jsem k sobě upřímný? Nenalhávám si? Bojím se stále něčeho? Mám k něčemu stále odpor? Využívám svůj potenciál?

Znám se? Dovolím si napsat, že celkem ano. Znám své fyzické a psychické možnosti a limity. Víím, co mě nabízí, baví a co je pro mě příjemné. Také víím, co mě vybízí, nebaví a je pro mě nepříjemné. Ale nevím, jak bych se zachoval v těžkých kritických situacích. Zda klidně, duchapřítomně nebo pudově nebo bych zpanikařil.

Jsem k sobě upřímný? Z větší části ano, nežiju v sebeklamu, to mě už život naučil. Snažím se být upřímný k sobě i okolí, ikdyž okolí tím někdy překvapím a jindy raději mlčím. Jestli si nalhávám? Upřímně ano. Vidím to především na tom, když se mi zrovna něco nechce dělat, když to pro teď odložím na jindy, kdy jsem líný a nechci prožívat nepříjemnost. Přitom jsem si nedávno říkal, pustím se do toho, ať to mám za sebou a neotravuje mě to. To jsem si nalhával.

Bojím se stále něčeho? Přirozeně, strach je přece součástí pudu sebezáchovy, ale zároveň víím, že jsem se už osvobodil od manipulace strachem. Na to opravdu nenaskakuju, ale zbytečně neriskuju. Ale vlastně teď mi přibyl jeden strach, aby se nestalo něco vnukovi, když ho mám na starosti. Když vám dítě svěří své dítě, je to jiné. Máte větší odpovědnost a dáváte si větší pozor, zvláště, když je to takové šidlo. Pak se bojím nevěry, protože neumím lhát.

Mám k něčemu stále odpor? Sice se snažím nemít, překonat to, přijmout to, ale stále tam určitě aspoň kousek toho odporu je. Asi nejvíc k byrokratickým nesmyslům. Nemám rád, když mi někdo něco vnucuje, a ještě mě nutí k poslušnosti.

Využívám svůj potenciál? Asi nejtěžší otázka. Jednoduchá odpověď by mohla být jak kdy a jak v čem. Jak vůbec rozumět potenciálu? Je to možnost. Možnost, že něco udělám, něco se naučím, půjde mi něco, o čem jsem si myslel, že mi nepůjde. Souvisí to s učením, poznáváním, děláním chyb, motivací.

Vlastně ten potenciál objevím, když něco chci (se naučit, poznat, vyzkoušet) nebo něco potřebuji udělat, protože se něco rozbije, přestalo to fungovat, nebo chci něco vyměnit. Ikdyž si to nechám udělat odborníkem, potřebuji ho sehnat, domluvit se s ním a zpravidla s ním být na místě činu.

Ale mám potenciál provést něco, co jsem se neučil, nejsem v tom vzdělán, neumím to? Třeba udělat sochu, namalovat portrét, léčit lidi na dálku, umět dokonale víc jazyků? Nic z toho si netroufnu ani zkoušet, snad jen to kreslení bych mohl zkusit. A třeba nějaký konverzační kurs angličtiny, abych si ji připomněl.

Tenhle "vyšší" potenciál nevyužívám a ani ho využívat neumím. Možná využívám více svůj potenciál ve vztazích, v lidskosti, komunikaci. A také ve svém psaní.

Pak svůj potenciál trochu využívám při pracích na chatě a zahradě. Trochu jsem se naučil sekat kosou, řežu a štípu dřevo, udělal jsem si plot, dřevník. Naposledy takový rumpál na nepoužívanou studnu, poté, co se při profesionálním kácení přerostlých stromů, zničila pumpa.

Vůbec to není profesionální, využil jsem převážně toho, co jsem měl, příp. něco koupil. Zděděnou boudu (garáž) jsem rozdělil, jednu půlku zakryl stěnami z OSB desek a z latí udělal dveře, druhá půlka slouží jako sklad dřeva. Na chatě se intelektuál z paneláku leccemu přiučí. A jakou dětinskou radost má z toho, když něco udělá, a navíc je to funkční.

Vše se mi odráží v životě i v mém zdraví. Jsem zdravý? Cítím se dobře. Snažím se, ale vím, že hřeším a že bych se mohl a měl snažit víc. Proto jsem se dal vyšetřit, abych věděl, kde jsem v pořádku a kde mám zabrat, možná spíše čeho se vzdát, či to nějak nahradit. A vím, že je to především o stravě. Pohybu mám relativně dost.

Píšu si deník

11.06.2025

Mé blogy a weby jsou mým deníkem, záznamem toho, na co jsem myslel, co se mi dělo, co mě inspirovalo. Žiju život, prožívám, přemýšlím a pak o tom napíšu.

Cíle a touhy už moc nemám, kariérní cíle už vůbec, jak se blížím k důchodu a materiální touhy také ne. Mám nápady, které zaznamenávám nebo přímo realizuju. Místo plánů mám spíš záměr.

A ve směru toho záměru se snažím jít a ty záměry se mi pak plní. Jaké jsem měl záměry, které se splnily? Chtěl jsem vydat knihu. Bylo to klikatější, než jsem si původně myslel, ale povedlo se. Ale často to život uspořádá úplně jinak, než byl ten můj původní záměr.

Pracovně jsem měl nějaké záměry, začal jsem na nich pracovat a také se splnily. Nebyla to procházka růžovým sadem, bylo to složitější a také se to odklonilo od původního plánu, ale dopadlo to.

Ještě mám dva roky funkce před sebou a pak nejspíš něco přes rok předdůchod. To je můj "pracovní" záměr, za nímž si jdu. Cestou se mi stávají zajímavé věci, s nimiž jsem nepočítal, nejsou zrovna příjemné, ale v důsledku mi život ulehčí. Odešly nám ze správy některá SVJ a mně se ulevilo. To bylo spíš mé přání než záměr. Ale byli s námi tak nespokojení, že si správu vyjednali jinde.

Vždy je to spojeno s nějakou lekcí, s nějakou zkušeností. A díky za to. Otrkalo mě to a posílilo to mou psychickou odolnost. A taky posílilo to rozhodnutí nepokračovat už dál.

Ještě mám záměr, který se zatím tak úplně nedaří. Když už jsem tu knihu napsal a vydal, chci ji také prodat. Ale nějak to moc nejde. Resp. kroky, které jsem učinil, se zatím mívají účinkem. Ale možná moc tlačím na

pilu, nedal jsem tomu ještě čas, ještě na to nenastal ten správný okamžik, nepřišli ke mně ti správní lidé, něčeho jsem se nepustil. Nevím, tak si to rozebírám a píšu o tom a nezlobím se. Proč bych se zlobil?

Mám svůj deník (blog) k vypsání se a sdílení svých myšlenek. Že má malý dosah? Tak má. Nejsem mainstreamový blogger. Navíc mám širší pole témat a píšu z potřeby sdělit, a hlavně si to sám v sobě probrat.

Nepíšu účelově, tj. tak, abych se nějak více prosadil. To jsem mohl zůstat na Idnesu a psát opatrně, abych nenarazil. To už mi ani moc nejde a ani nevyhovuje. Píšu "srdcem". Píšu, když mě "srdce bolí", i když "srdce plesá". Snažím se nikoho neurážet, byť vím, že se najdou ti, kteří se stejně urazí.

Píšu 10 let a za tu dobu jsem publikoval cca 1500 svých blogů (přes 1000 na Blogu Idnes, cca 500 dohromady na mém privátním a Blogosvětě).

A vy, mí milí čtenáři, jste mými svědky. Něco se Vám bude líbit víc, něco míň. K něčemu se vrátíte, něco ani neotevřete. Já to taky tak dělám. Prostě si vyberu, co budu číst a poslouchat.

Možná, že ačkoliv se osobně neznáme, mě znáte líp než ti, s nimiž se znám, osobně potkávám a dokonce žiju.

Když člověka průšvih osvobodí

17.06.2025

Nemohu mluvit za jiné, do hlavy jim nevidím, a některým lidem ani nechci vidět do hlavy. U mnohých tzv. veřejně (tedy mediálně) známých lidí, nevím, co si opravdu myslí a co jen hrají.

Zajímavé je, že když se u nich stane nějaký průšvih, vymlouvají se, lžou, snaží se to bagatelizovat, zamést pod koberec. Je to o mámvém opojení mocí a mamonem? Snad ano, protože to jim zatemňuje mysl, jinak by se tak asi nechovali.

Ale za ty člověk nenese odpovědnost. Jediný člověk, za koho můžeš nést odpovědnost, seš ty sám. Také ty si prožíváš průšvihy. Kdybys je neprožíval, nikam by ses neposouval. Je to v daný okamžik nepříjemné, ale když to máš za sebou a podíváš se na to zpětně, obvykle zjistíš, k čemu to bylo dobré.

Někdy přijde průšvih, jaksi tebou nezaviněný. Z povrchního pohledu z vnějšku. Pracovně jsi "zdedil" opuštěný, nepoužívaný sklad, který láká vandaly. Navíc je to budova obsahující azbest. Tak se s kolegy rozhodneš to (ekologicky) zlikvidovat. Stojí to spoustu práce, úsilí i peněz. Nakonec se dílo podaří, a ještě prodáš pozemek. Mezitím ti zkrachuje dodavatel plynu, a kotelna ti hapruje. I zde to má dobrý konec v podobě nové moderní plynové kotelny. Šetříš spotřebu plynu a po létech máš i dobrou cenu. Můžeš si dovolit přesunout část peněz za teplo do fondu oprav.

Pak se dostaneš tzv. "pro dobrotu na žebrotu", vezmeš na sebe k funkci správce i funkci statutárního zástupce, protože potřebuješ založit Společenství vlastníků (SVJ) a nenajdeš nikoho ochotného, kdo by to vzal. Z počátku to jde dobře, za Covidu se schůze nekonají, resp. jen korespondenčně. Pak ale nastává "peklo", nezvládáš to, nestíháš. A děláš chyby, navíc při tvé "bohorovnosti" a odporu k byrokracii, brzy narazíš na lidi, kteří ti dají "sežrat", že to děláš špatně a že na to nestačíš.

A tady se rozhodneš, že se statutárním zástupcem skončíš. A přijdou ti lidé, kteří ti pomohou (převezmou to jho) a také lidé, kteří zajistí, že některá SVJ ti odejdou ze správy. Což je dobré pro tebe, ale je otázkou, zdali to je dobré pro firmu.

Ale pro firmu je dobré to, že může prodat nebytový prostor, kde skončil nájemce. Proč se toho zbavovat? Protože je to v budově, kde je SVJ, a to ani nemáme ve správě. Jednorázový příjem se hodí na investice, příp. financování škod způsobených našimi chybami. Zatím nevíš, jak to bude s firmou (malým družstvem) po tobě. V podstatě by tě to nemuselo zajímat, ale chceš to předat, tak přemýšlíš, jak zajistiš svůj odchod z funkce a práce.

Jediná kariéra, která tě čeká, je důchodce. Dědeček, chatař, zahrádkář a možná i dál budeš psát. Ale třeba to vypsání se ze svých trápení, nebudeš už potřebovat.

Průšvihy sice osvobozují, ale možná už budeš osvobozen i z těch průšvihů, minimálně pracovních. Budou tě posilovat a osvobozovat průšvihy jiné, s nimiž se setkáváš při trávení času na chatě, zahradě, s rodinou, vnoučaty.

Příšerné Přípražsko a příjemná příroda

22.06.2025

Žiju a pracuji v regionu, kterému říkám (ano, poněkud pejorativně) "Příšerné Přípražsko". Z toho je poznat, že to do Prahy máme blízko a že Praha, především tedy většinová pražská mentalita, není můj šálek kávy. Proč?

Protože ta patricijská povýšenost pohrdající plebem mi neseď, protože to poučování venkovanů nemám rád. Souvisí to s tím, že nemám rád vnucování typu tohle nebo tamhleto musíš, nebo bys aspoň měl. A pak seš zaostalej, v Praze se to už dávno dělá jinak.

Asi by mi to tak nevadilo, kdyby ta moderní "pražskost" nezakořenila i u nás, v městečku. Vnímám to docela dost. Co tu přibýlo Alza a jiných boxů, co tu jezdí "rohlíků", "košíků", "boltů" a jiných, co se tu buduje parkovišť, jak přibývá betonových a asfaltových ploch. Kolik už tu máme supermarketů, jak nás dobyl Mekáč a Burger King. A jak už tu nejsou české krámky, když odešli do důchodu nebo zemřeli jejich čeští majitelé. A tak tu velkým krámům konkurují pouze Vietnamci, a to provozují i hospody.

Městečko u dálnice mezi pražským Černým Mostem a Mladou Boleslaví se stalo noclehárnou Prahy s poměrně velkým pražským vlivem. Přitom to bylo dříve takové "kovo-zemědělské" městečko, takový venkov. Ono to venkovské město je i nadále, jen s takovým významnějším "pražsko-snobským" nádechem. Beru to, jak to je, ale přiznávám, že mi to nevoní.

Aspoň, že ta příroda je zde na dosah, ikdyž se ve městě stromy v souvislosti s opravami silnic spíše kácí, mimo město se vysazují u polních cest. Městečko obklopují lesy, pole, protéká jím Jizera a k příjemné procházce a pobytu v přírodě láká též podzámecký park a tůň.

Lze potkat kytky, stromy, živočichy. Na polích slyšíte a vidíte skřivánky, na kraji pole, kde se to hemží kvetoucími plevy, potkáte bělásky či modrásky, okolní příroda je nádherná a rozmanitá. K tomu připočtu i kousek vlastní přírody na zahrádce a blízkou rezervaci se zubry a divokými koňmi. Takže rozhodně mohu volný čas trávit rozmanitě a venku v přírodě. A to mi kompenzuje to příšerné Přípražsko.

Navíc často jezdíme do Podhůří na chatu za tamější přírodou, trochu jinou, trochu drsnější, ale též nádhernou.